

Sergej Harlamov

Fraktali

*nekoč smo slavili zlato tele
odkar ga je reka
ki ga je prinesla
zopet vzela
slavimo prazen prostor
ki je ostal za njim
kakor zlato tele*

Fraktal

ni ga resničnega junaštva brez objestnosti
heroj brez nje je lahko samo špekulant

in oče ki udari svojega potomca
preprosto zato ker je večji težji in močnejši
je bolj iskren od aktivista na robu historije
ki s klicem ob treh zjutraj
izvaja predpremiero histerične nujnosti

in otrok
ki se polula na starševsko avtoriteto
in vpričo nje položi svojo dlan
na razbeljeno plato štedilnika
je nemara edini zmožen tako milosti asfalta
ki konča čarterski let s petnajstega nadstropja
kakor vseenosti samomorilca
ki mu ni mar ne dna ne zgroženih pogledov pasantov

le kdo torej
premore legitimnost
da se upre dobroti
ki poseduje vse mučilne naprave

in le kdo
si upa biti razstreljen in razdeljen
med svoje brate in sestre
ki jih je s tem zatajil

Dvoživke

kdor se želi oklicati za resničnega humanista
mora doseči občo nečlovečnost

stalin in mati tereza
gulag in gol altruizem
oboje
brezumno

in navkljub naravnost zverinskim naporom
še zmeraj premalo
nečloveško

totalitarizem je dilal rastne hormone malemu človeku

demokracija
je na njegovem truplu zgradila tv-studio in
med srečne izžrebance razdelila mikrofone

toda telo družbe
je ostalo gangrenozno

permanentna resnost situacije
kliče po nastopu resničnih humanistov

takih
ki bodo v njegovo dobro
sposobni pokončati pacienta

Hippasusova tožba (za 21. stoletje)

I.

najprej
so stvari postale jasne
nato prozorne vse dokler
se niso popolnoma razblinile
in tudi mene spremenile
zgolj v stvar
pogleda

spoznanju
da si padamo v naročja
zgolj iz golega strahu pred tlemi
je sledila ta paralizirajoča paranoja
ki vsak moj stik s sočlovekom
prevaja v
stockholmski sindrom

vsak izmed nas
se je priučil in oprijel svojega novoreka
a ravno jaz
sem se moral izuriti v novoreku
za katerega se zdi
da je njegov edini smoter
sabotiranje samega sebe
skozi imitacijo jecljanja
ki preči vsak poskus sporazumevanja

še tisti
ki se prištevajo med moje najbližje
so se začeli počutiti ogrožene
v moji prisotnosti
nič drugega jim niti ni preostalo
kot to
da se branijo
z obtožujočim molkom

počasi
mi zmanjkuje tal pod nogami
zato je morda najbolje
da tudi sam umolknem

in da se
bingljajoč nad brezdanjimi oceani
ki pletejo te brvi med nami
dokončno soočim
z okrutno ironijo evolucije

da nisem nič več
kot riba na suhem
ki se nikoli
ni naučila plavati

II.

nevidna roka
trga vezi
med ljudmi zevajo brezna
že od nekdanj
nedosežena
pravica
ki jo v brezimnem
imenu slehernika
zdaj zahtevam tudi zase
pomeni možnost
da postanem spet prazen
list kakor so lagali
da sem bil
že v inkubatorju
da je zagotovljen
vsaj častni umik
če ne že tudi prostost
in z njo prerez
vseh vezi
ki te kot hlapca ali
talca držijo
pri življenju